

V á r s k o t

BLAÐ FØROYINGAFELAGS Í KEYPMANNAHAVN.

Nr. 1.

MAJ.

1904.

Fámenta fólk:
fylkist tú øxl móti axlum,
tá gerst tær stálkynt í jaxlum,
sameinda fólk!

FRAMBURÐSHUGUR.

Far nú Føroyingur
fróur og fimur,
fúsur at fregnast um framburðsstíggjar!
Fjald við klaka
sæst kleiv á klivjum,
sæst knortlut göta til grønar kvíggjar.

Götan gongur
til gullagoyslu,
í gróthústoftum á kvíggjagrundum.
Gullið dýra
duldi dreki;
skal dríva droyri á deyðastundum?

Farið at finna
fundin fræga,
finna frælsi til framburðsbilið!
Framm í grýtið
gangið garpar,
gravið gull við góðum skili!

Absalon Jógvansson.

Heilsa til Føroyingafelags.

Heilir og sælir tit Føroyingar,
unglingar menskir og moyar!
hugsan og hugur horvi heim
til ástkæru fosturoyar!

Vár móðir oss gav sína bestu ogn
og legði oss mál sítt í munnin,
og bað okkum røkja vár besta skat,
— tann gerðin íð enn ei er vunnin.

Vár móðir hevir so tolin bíðað,
so bønliga hevir hon bíðið,
hon taldi sær vónir um ljósari tíð,
meðan dimmir dagar liðu.

Hon setti sítt álit til hvørja slekt,
eitt ættarlið svann undan öðrum;
men ókunnigt mál og útlendskan sið
hon kendi í heimligum gördum.

Hon kendi sítt egna við vanvirðing mætt,
so sárt hennar lund mundi tyngjast,
hon longdist at hoyra sítt egna mál
av börnum sínum öllum syngjast.

Hon bíðaði langa og drjúgva stund,
hvørt hjartaslag mundi mæla,
at leita skuldi tjóðin á fornfedrafund
og hoyra teir gamlu tala.

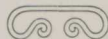
So kenna öll kundu sjálvan seg
og líta á mátt sinn og megi,
og mennast í kærleik' til móðurlands
og dugnað til rökt um heimið.

Nú setur hon álit til hesa slekt,
vilja vit henni trúskap sýna?
skal ættarbúgvíð reisast á ættargrund,
ella vilja vit arvin burttýna?

Føroyingar lýðið á móður røst,
tit gangið tær gamlu götur,
tí heimlandshugur og fosturlandsást
er lívs tykkar' innarstu røtur!

Og eiga tit kærleik til móðurlands,
latið kærleikan sýnast í verki!
og eigum vær trúgv, so stígum framm,
og móðurmál veri vårt merki!

J. D.

Bóndin og synir hansara.

Tað var eina ferð ein ríkur bóndi.
Hann visti tað á sær, at deyðin var ikki
langt burtur. So rópti hann synir sínar
til sinn og segði við teir: »Hendan
garðin, íð fornfedrar okkara hava átt,
og sum tit nú skulu arva, hann mugu
tit ikki lata koma á aðrar hendur, tí
kostuligur dýrgripur er goymdur eina
staðnis í bønnum. Eg veit ikki vist,
hvar hann liggur, men ivaleyst finna tit
hann, um tit eru ágrytnir at grava.

Tá íð inn er heysta, mugu tit fara
at grava og grópa, og tit mugu brúka
hakan dúligani! Ikki mugu tit lata

nakað verða ógrivið! Hvön áarbakka,
hvörja litla túgvu mugu tit kolvelta
og saksa. So doyði papin. Synirnir
tóku straks til hakan, og teir helmaðu
ikki fyrr enn teir hövdu velt allan
bøin.

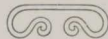
Tá íð várið kom, var ikki eitt
petti eftir, sum teir ikki hövdu vent
upp og niður og saksa ferð eftir ferð.

Dýrgripin funnu teir ikki. Men
um heystið gav bøurin so nógv av sær,
og alt fruktaði so væl, at eingin mintist
soverið fyrr.

Tá grunaðu teir, hvar dýrgripurin
lag, at hann lag í arbeiði teirra.

Og klókur var papin, tí hann vildi
vísa synum sínum aðrin hann doyði,
at arbeiðið er ein dýrgripur.

Efter frönskum av *Absalon Jógvansson*.

V á r.

Þú veit eg tað várar í Føroyum,
fannir brána í fjøllum;
sólfríðir álvar í listaleikum,
loystir frá vetrartrøllum.

Summarfleyr strýkur um fjallatind,
gráðin á firðum andar,
hvør ein ætt eigir makligan vind,
háran blíðliga dandar.

Luftin kennist so styrkjandi rein,
lívgar teim ungu spírum;
sólargeislin spælir um fjallagrein,
steinarnir glitra í líðum.

Björg og hagar, gomul heim,
vitjast av fuglamangi,
loftið fyllist við gleði og gleim,
titrar av fuglasangi.

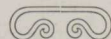
Lív birtist í á hvörji leið,
menn fara landið at rökja,
bóndin veltir sínna jarðarteig,
skipsflotar miðini sökja.

Frammlongsil kennir so mong ein sál,
sær víðari ræsur vil finna,
vónir ger sær, setur sær mál,
roysnisverk mong at vinna.

Hugheilur mangur kennir sínna mátt,
ungt eigir mót í barmi;
langt leitar longsil á summarnátt,
— vónirnar kóðna í harmi.

Tí fjøllini stongdu, byrgdi hav;
sárt blóddi í ruddandi hondum;
og fólksins miðleysa framtíð svav
í smásinnis-afturhalds bondum.

J. D.

FERÐARBÍLÆTI.

av A. F.

I.

Í einari urð, tæt niðuri við sjóarmálan gekk eg og kagaði millum urðargrótið inn til lundarnar, ið lógu á eggi í holum teirra. Teir sýntust ikki at duga annan bókstav enn »Aa«, men hann kendu teir so væl sum nakar og tagdu ikki av honum. Tað hoyrdist á røddini, at teir vóru væl hýrdir og at einki tyngdi teir; — mær runnu í huga Harrans orð um at vera varur við fuglarnar og, so sum teir, ikki gremja seg.

Eg varð so fróður, at eg merkti tað í merg og í mønu, ti Harrin sjálvur hevði bjóðað okkum at vera so fród og so sorgleys sum hesir fuglarnir.

Tá kom ein bátur skúmandi tvørtur við landinum. Var tað grindaróður ella var tað doktararóður? . . . Hoyr! . . . Ein skúran sum táid tú grevur geir, eitt brak, og báturin hvølvist; . . . teir hövdu ród á skerid.

Varð hetta tí teir hövdu tikið eftir fuglinum ikki at gremja seg um nakað, men leggja alt í Harrans hendur; ella varð tað tí teir tyktust hava so nógv at gremja seg um, so teir gloymdu at brúka eygu og umhugsan, som Harrin hevði givið teimum?

II.

Á hjólhesti streyk eg avstað eftir breiða kongaveginum á Flatlandi, við nógvari ferð. Hús og trø tyktust kapprenna sínamillum, gras og korn dansaðu føroyskan dans. Tað tyktist vera gilt av guli, hóast tað var stilli.

Eg fór framm um ein vagn; maður og kona og trí børn sótu í honum. Tveir ungir hestar vóru fyri vagninum; teir vóru vorðnir ódællir. Alt tað ið maðurin togaði á teymarnar nyttaði einki. Teir rendi alt í rot, og skúmið dreiv úr graninum á teimum.

Tá koma teir á ein gilbakka — øðisligani renna teir oman brekkuna; men tá ið teir koma í djúpa gilið, tá er annar pöstur hann dettur; hin oman á, og vagnurin boltar út yvir teir í grøvina. Maður og kona dattu undir vagnin. Børnini sloyndust fleiri favnar burtur frá.

FØROYATÍÐINDI.

Við »Riberhuus« tann 8. maj fóru til Føroya nýur lækni til Vestmanna-havnar og ein hjálparprestur til Suður-oyar.

FELAGSTÍÐINDI.

Felagið heldur fund friggjakvøldið tann 13 h. m. kl. 9 í Nyt Landmands-hotel, Halmtorvet

- 1) *Gulak Jacobsen* heldur røðu um David Livingstone.
- 2) Tosað verður um eina skógferð.

„Várskot“ kemur út eina ferð um mánaðin, kostar fyri felagslimir 10 oyru fyri hvørt blaðið.

— Føroyingafelag gevur út. —

Valentin & Lund, Niels Juelsgade 9.